

Pukkisaari

Väinö Pukkisaarella.
Kuva: Pekka Kinnari.

Vesi kuului vahvasti Väinö Linnan lapsuuteen, vaikkei hän ehkä uimahypyissä se rohkein ollutkaan. Kesäisin kylän lapset uivat läheisessä Tarpianjoessa. Joenmutkassa oli Pukkisaareksi kutsuttu alue, josta uimaan pääsi helposti. Joskus harvemmin käytiin ihan Kortejärvellä asti. Sinne matkaa oli kotoa noin kilometrin verran.

Väinön itsensä kertomana:

”Meidän varsinainen suhteemme veteen tapahtui Tarpianjoessa. Linnan torppa oli noin kaks-kolmesataa metriä tästä joesta ja sen maat osittain rajottuvat siihen jokeen. Siinä oli semmonen Pukkisaari, jota käytettiin uimapaikkana. Se ei ollu varsinaisesti saari vaan joenmutka, joka oli kanavalla tehty saareksi, koska siellä pirettiin kartanon lampaita. Sitä nimettiin saareks ja siinä oli kylän poikien uimapaikka.”

”Siinä muun muassa olivat ne kaksi mäntyä, joiden oksilta sukelleltiin ja joita mä kuvaan niin kun Koskelan pojat sukellelevat siälä. Siinä uitiin ja painiskeltiin, siinä juuri semmosta kun maalaispikku-poikien elämä on.”

”Ja siis se oli kesäisin torella se Pukkisaari merkittävä paikka koko kylän pojille. Sielähän oltiin siis uinnin välillä oleskeltiin, ei viittitty lähtee kotio. Ja taas mentiin uimaan. Sitten siinä oli tän kanavan alussa semmonen hyvin savinen vesi, jossa ensimmäiseksi kaikki opetteli uimaan. Se oli matala, niin se oli sammakkoallas, jossa uitiin

ensin käsipohjaa. Siin oli tiätty arvojärjestys sitten, missä kukin ikäryhmä ui. Ja se oli tiätysti halveksinnan kohteena juuri nämä sammakonpojat. Ja sitten, sitten oli eräs etappi se kun ui joen yli. Se ei nyt levee ollu. Ja tuata sitte kuka ui erestakasin henkähämättä välillä. Ja sitten, kuka sukelsi kuinkakin pitkälle. Mun vanhin veljeni oli aika hyvä sukeltaja. Muistaakseni sukelsi melkein sen joen ylitse.”

Pukkisaarella pidettiin kesäisin myös Honkolan kartanon lampaita. Kerran sattui käymään niin, että ne pääsivät saaresta karkuun. Tarina kertoo, että kyläläiset etsivät lampaita kahden kuukauden ajan, eikä kukaan saanut koskaan tietää syyllistä.

Väinön itsensä kertomana:

”Honkolan kartanon lampaat me kerran ajomme sieltä karkuun. Koska me saimme sen pässin vihaiseksi härnäämällä sitä. Sitten aloimme pelkäämään ja täytyi ottaa seipäät, ja silloin rupes pässi ja lampaat pelkään ja lähtivät pakoo. Ne menivät siitä kanavasta yli, kun se oli matala ojanne. Ja sitten ne villiinty metsään niin, että koko kesän varsinkin tämä Velkalan väki jahtas päiväkausia niitä lampaita. Ja voi herranjumala kun me pelättiin, että jospa saaraan tiätää, että me oomme ajanu siä. Mä en tiärä eivät varmasti, eiväkkä tiäräkkään tänä päivänä. Oon mä sitä puhunu myähemmin. Mutta ne ihmiset, jotka oli mukana, eivät ole kuulleet, eikä niitä olekkaa enää.”